

8. Зато мене од умрћа Сад нимало није стра -
Нек утроба ове земље Прогута ме данас сва:
Жив ћу с' Христом опет бит', Царство Бож'је наслѣдит'.
9. Ја сад с' Јовом могу знати: Жив је Господ мој и Спас!
И мој прах ће оживити, Чим Он само дигне глас:
Јер осветник мој је јак, Разгониће гроба мрак.
10. Останем ли веран Њему, Ја уд Његов, глава Он,
Тада ће ме Он пригрлит' И привести к' Оцу Свом;
Он ће напред, за Њим ја Там', где вечна слава сја.
11. У мени је Адам умр'о, Од сад у мен' живи Ти!
Што је смрт ми Твоја стекла, Нек донесе плод Теби;
Нек победи свагда Дух, Нек подлегне тело свуд!
12. О живота велик' кнеже, За смрт Твоју хвала Т' буд'!
Сад узалуд није вера, Утеха је моја туд:
Да оставит' нећеш нас, Кад нам смртни куцне час.
13. О како ће глас се орит', Што ћемо га чути сви,
Кад зајечи света труба, И отворе с' гробови;
Глас: "Устајте мртви сад!" Зазвониће свуда тад'.
14. Свак ће прах се покренути, Зазеленит' кост свака;
Нов ћу облик ја добити, Да не умрем никада;
Бит' ћу к'о Твој негда лик Преображен васколик.
15. Ту утеху мени, Спасе, Ускршај је дао Твој,
Јер Твој живот - мој је живот, Твој је покој - покој мој,
Ти си Господ мој и Цар, Све што имам, Твој је дар!

184. ГЛЕ ЈАГЊЕ БОЖИЈЕ

(На глас бр. 16.)

1. { За - кла - но јаг - ње, пе - чат мом спа -
По - глед мој та - мо на го - ру Си -

се он - њу На у - тје - ху ми
он - ску У ве - ри к' Те - би

Ти рас - ки - ну тад, рад! } Слав -
ја у - прав - љам рад! } Слав -

но с' уз - ви - си, јаг - ње Ти, Је л' чу - до што мој

дух сад там' к' Те - би те - жи?

2. Злог духа војску Ти победи славно:
И мени дајеш тим' победе моћ!
Окова смртних опростио с' мене,

Знам добро сада куд' ми ваља поћ', -
 Кроз крст у радост уће Ти. -
 Неће л' се дакле уд са главом здружити?

3. О драго јагње, Ти си обећао,
 Истине вечне препун је Твој глас:
 "Овчицу моју вук истргнут' неће",
 Мом роду неће с' главе пасти влас;
 И ја се ево бројим с' тог
 У прободену Т' груд, у знаке клина Твог!
4. Још рек'о с': "Кад се узвисим са земље,
 Верне ћу Моје узет' са собом!"
 Одлаз'те дакле, све бриге и јади.
 К'о не би хит'о у покоја дом?
 Љубави Твојој слѣдим ја,
 Превару света тог остављам другима.
5. О јагње Бож'је, штоно смрт претрпи
 За моје грехе, а на крсту том!
 Ко би се томе икад надат' мог'о?
 Има л' где равна милосрђу Твом?
 Докле ј' у мени живот сад,
 Свој живот и све ја ћу Теби жртвоват'!
6. Ал' смем ли срцу веровати моме?
 Сувише можда рекао сам ја? -
 Ако на своју ништавост погледам:
 Не бих се смео том' усудит' ја;
 Ал' вера моја схваћа то,
 Држи се Свемоћства, што дело ствара сво!
7. Ти верно јагње! Само ћеш извршит'
 У Твом народу, што Ти жели Дух!
 Зато ће борба изравнат' се лако -
 Ја сам тек ништа, а Ти све си свуд.
 Па ме научи верним бит',
 Жарком се љубављу згреват' - и запламтит'.
8. Цело је моје од Тебе спасење,
 Син си човечиј, уједно и Бог;
 Заслуга Твоја за утеху м' оста, -

Бадава примам венца стеченог.
 Једино вавек знадем ја:
 Заклано јагње тек биће ми све и сва.

185. НА ПУТ У СИОН

1. На - пред по - ђи - мо, де - цо, Ве -

че се при - бли - жи, О - пас - но ту је

сто - јат' У о - вој пу - сти - њи. Дођ' -

те се пот - кре - пит' К' веч - но - сти по - ђи